

Յովելի գիրքը և Լաոդիկեան Յոթերորդ օրվա ադվենտիստական եկեղեցին — Քսաներորդ համար

Jeff Pippenger

2025-12-26

Թիվ քսան##

Յովելի գիրքը ցույց է տալիս, որ Աստծու այգու կործանումը տեղի է ունենում չորրորդ սերնդում:

Պետուելի որդի Յովելին եղած Տիրոջ խոսքը:

Լսեցե՛ք այս, ո՛վ ծերեր, և ականջ դրե՛ք, երկրի բոլոր բնակիչնե՛ր: Մի՞թե այս եղել է ձեր օրերում կամ նույնիսկ ձեր հայրերի օրերում: Պատմեցե՛ք այս ձե՛ր որդիներին, և ձեր որդիները թող պատմեն իրենց որդիներին, իսկ նրանց որդիները՝ մյուս սերնդին:

Այն, ինչ որ մոռեխաճեցունը թողել էր, կերավ մոռեխը. և այն, ինչ որ մոռեխը թողել էր, կերավ որդաճիճունը. և այն, ինչ որ որդաճիճունը թողել էր, կերավ թրթուրը:

Արթնացե՛ք, ո՛վ հարբեցողներ, և լացե՛ք, և ողբացե՛ք, ո՛վ գինի խմողներ բոլորդ, նոր գինու պատճառով, որովհետև այն կտրվել է ձեր բերանից: Յովել 1:1–5.

Տասը կույսերի առակը Ադվենտիզմի առակն է, և առակի մեջ արթնացումը տեղի է ունենում, երբ ցորենն ու որոմները բաժանվում են, և այդ պահին որոմներն արթնանում են այն փաստի հանդեպ, որ իրենք «կտրվել են» «նոր գինուց»: «Կտրվել» բառը ներկայացնում է Աբրամի ուխտի առաջին քայլը, երբ երինջը, այծը և խոյը երկու մասի բաժանվեցին արյամբ ուխտը հաստատելու ծիսակարգում: Նույն այդ ուխտի հատվածում Աստված հայտնում է, որ Իր ժողովրդին դատաստանով պիտի այցելի չորրորդ սերնդի ընթացքում:

Եվ Նա ասաց Աբրամին. «Ստույգ իմացիր, որ քո սերունդը պանդուխտ պիտի լինի օտար երկրում, և պիտի ծառայեն նրանց, և նրանք պիտի չարչարեն նրանց չորս հարյուր տարի. Եվ այն ազգին ևս, որին պիտի ծառայեն, Ես պիտի դատեմ, և դրանից հետո նրանք պիտի դուրս գան մեծ ունեցվածքով: Իսկ դու խաղաղությամբ պիտի գնաս դեպի քո հայրերը, պիտի թաղվես բարի ծերության մեջ: Բայց չորրորդ սերնդում նրանք պիտի վերադառնան այստեղ, որովհետև ամորհացիների անօրենությունը դեռ լիացած չէ»: Ծննդոց 15:13–16.

Երբ մարգարեությունը կատարվեց չորրորդ սերնդում՝ Մովսեսի սերնդում, Տերը տվեց Տասը պատվիրանները՝ որպես Աստծո և Նրա ընտրյալ ժողովրդի հետ ուխտի խորհրդանիշ: Այդ տասը օրենքներից երկրորդում Աբրամի չորս սերունդների լույսը մեծապես փառավորվեց:

Քեզ համար քանդակված պատկեր չպիտի շինես, ոչ էլ որևէ նմանություն այն ամենից, ինչ վերևում՝ երկնքում է, կամ ներքևում՝ երկրի վրա, կամ երկրի տակ՝ ջրերի մեջ. դրանց չպիտի խոնարհվես և չպիտի ծառայես դրանց. որովհետև ես՝ Տերս, քո Աստվածը, նախանձոտ Աստված եմ, որ հայրերի անօրենությունը պատժում եմ որդիների վրա մինչև երրորդ և չորրորդ սերունդը նրանց, որ ատում են ինձ, և ողորմություն եմ ցույց տալիս հազարավորներին նրանցից, որ սիրում են ինձ և պահում իմ պատվիրանները: Ելք 20:4-6.

Աբրամի ուխտի չորս սերունդները ներառված էին Աստծո բնավորության՝ որպես նախանձախնդիր Աստծո, մեծացման մեջ: Նրա նախանձախնդրությունը հակադրվում է փորագրված պատկերներին: Աբրամի չորրորդ սերնդի հետ մենք նաև տեսնում ենք առաջընթացական դատաստան: Դատաստանը լինելու էր այն ազգի վրա, որի մեջ Աստծո ժողովուրդը գերության մեջ էր, ինչպես նաև Աստծո ժողովրդի վրա, և դրանից հետո Ամորիացիները պիտի դատապարտվեին: Աբրամը մատնանշում է առաջընթացական դատաստանի մի ընթացք, որ սկսվում է Աստծո տնից և աստիճանաբար անցնում աշխարհի միջով, իսկ երկրորդ պատվիրանը ցույց է տալիս, որ դատաստանի այդ ընթացքը մարդկությանը բաժանում է երկու դասի՝ նրանց, ովքեր ատում են Աստծուն, և նրանց, ովքեր սիրում են Աստծուն, այդպիսով նախապատկերելով կիրակնօրյա օրենքը, որը բարձրաձայն հռչակում է. «Եթե սիրում եք Ինձ, պահեցե՛ք Իմ պատվիրանները»:

Նույն ժամանակահատվածում, երբ Սինայում Տրվում է Օրենքը, Մովսեսին ցուցադրվում է Աստծո բնավորությունը:

Եվ Տերը ասաց Մովսեսին. Քեզ համար կոփի՛ր քարե երկու տախտակ՝ առաջինների նման, և ես այդ տախտակների վրա պիտի գրեմ այն խոսքերը, որ կային առաջին տախտակների վրա, որոնք դու կոտրեցիր: Եվ առավոտյան պատրաստ եղիր, և առավոտյան ելիր Սինա լեռը, ու այնտեղ, լեռան գագաթին, կանգնի՛ր Իմ առաջ: Եվ ոչ մի մարդ թող քեզ հետ վեր չելնի, և ոչ մի մարդ թող չերևա ամբողջ լեռան վրա. և ոչխարներն ու արջառներն էլ թող չարածեն այդ լեռան դիմաց:

Եվ նա առաջինների նման քարից երկու տախտակ տաշեց. և Մովսեսը վաղ առավոտյան վեր կացավ ու, ինչպես Տերը պատվիրել էր նրան, բարձրացավ Սինա լեռը՝ իր ձեռքում վերցնելով քարից երկու տախտակները: Եվ Տերը ամպի մեջ իջավ, այնտեղ կանգնեց նրա հետ, և հռչակեց Տիրոջ անունը: Եվ Տերը անցավ նրա առջևով և հռչակեց.

Տերը, Տեր Աստուածը, ողորմած և շնորհառատ, երկայնամիտ և առատ բարութեամբ ու ճշմարտութեամբ, որ ողորմութիւն է պահում հազարների համար, ներում է անօրինութիւնը, յանցանքը և մեղքը, սակայն ոչ մի կերպ անմեղ չի համարի մեղաւորին. հայրերի անօրինութիւնը պատժում է որդիների, որդիների որդիների մէջ՝ մինչև երրորդ և չորրորդ սերունդը:

Եվ Մովսեսը շտապեց, խոնարհեց իր գլուխը մինչև երկիր և երկրպագեց: Եվ ասաց. «Եթե այժմ շնորհ եմ գտել Քո աչքերում, ո՞վ Տեր, աղաչում եմ, թող իմ Տերը գնա մեր միջով. որովհետև սա խստապարանոց ժողովուրդ է. և ներիր մեր անօրենությունն

ու մեր մեղքը, և ընդունիր մեզ որպես Քո ժառանգություն»: Ելք 34:1-9:

Օրենքի երկրորդ տրվելը համապատասխանում է 1850 թվականի ռահվիրայական աղյուսակին: Առաջին տախտակները կոտրվեցին, և առաջին աղյուսակում թվերի մեջ սխալ կար: Այն ժամանակ հին Իսրայելը դարձավ օրենքի ավանդապահը, և ժամանակակից Իսրայելը դարձավ Աստծո օրենքի և Աստծո մարգարեական Խոսքի օրենքների ավանդապահը: Երբ առաջին անգամ ներկայացվեցին երկու տախտակները, բանակատեղիում բառացի ապստամբություն կար, իսկ երբ ներկայացվեց 1850 թվականի աղյուսակը, բանակատեղիում հոգևոր ապստամբություն էր հասունանում: Աբրամի չորրորդ սերնդի մարգարեությունը Մովսեսի միջոցով կատարվեց չորրորդ սերնդում, որտեղ Աստված չորրորդ սերնդում ընդարձակեց դատաստանի հայտնությունը երկրորդ պատվիրանում: Փորագրված պատկերները դարձան Աստծո ճշմարիտ երկրպագության կեղծօրինակը, և Աստծո բնավորության նախանձախնդրությունը կցվեց դատաստանին: Այնուհետև Մովսեսը տեսավ Աստծո փառքը: Նա տեսավ Աստծո նախանձախնդրությունը որպես Աստծո բնավորության մի տարր, ինչպես ներկայացված է Նրա «անվամբ», և ներկայացվում է երկրպագուի ու նրանց հայրերի մեղքերի միջև եղած հարաբերությունը:

Երբ Քրիստոսը առաջին անգամ մաքրեց տաճարը, *τότε* աշակերտները հիշեցին, որ Նրա տան նախանձախնդրությունը կլանել էր Նրան: «Նախանձախնդրություն»-ը «խանդ» բառն է: Աստծո այն բնավորությունը, որ արտահայտում է Նրա խանդը, այն դրդապատճառն էր, որ Քրիստոսին առաջնորդեց մաքրելու Իր տաճարը, և քո հայրերի այն մեղքերը խոստովանելու անհրաժեշտության մարգարեական հատկանիշը հետագայում պիտի դառնար ապաշխարության կոչի էական տարր «յոթ ժամանակների» դատաստանի մեջ՝ Ղևտական քսանվեցում: Աբրամի «չորրորդ սերունդը» ավելի ու ավելի մեծ կշիռ է ձեռք բերում, երբ այն շարունակվում է ուխտի պատմության ընթացքի մեջ: Հովելի գիրքը ներկայացնում է վերջին անձրևի ժամանակը, որը տեղի է ունենում վերջին օրերում: Հովելի գիրքը շարադրում է իր պատգամը՝ որպես իր ներածությամբ ներկայացվող չորս սերունդների պատգամի վրա հիմնված թեմա, որը արձանագրվել էր Աբրամի՝ Աստծո հետ եռակի ուխտի հենց առաջին քայլում: Այդ թեման իր եզրակացությանն է հասնում Հովելի գրքում:

Ավետյաց երկրում հաստատվելուց հետո ուխտի տապանակը գտնվում էր Մելովում, որտեղ ամբարիշտ ու անմիտ քահանայապետ Եղին և նրա երկու ապականված որդիները հակադրվում են Սամուելի կոչմանը: Մելովը պիտի դառնար մի փուլ տապանակի ճանապարհորդության մեջ, որն ուխտի խորհրդանիշն էր: Այն բանից հետո, երբ տապանակը գործածվեց որպես Երիքովի պարիսպները կործանելու խորհրդանիշ, այն շուրջ չորս հարյուր տարի գտնվեց Մելովում՝ մինչև Եղիի և նրա ամբարիշտ որդիների մահը: Այնուհետև այն բռնվեց փղշտացիների կողմից, իսկ դրանից հետո, երբ Դավիթը տապանակը տեղափոխեց Երուսաղեմ, իրականացվեց Երուսաղեմ հաղթական մուտքի առաջին պատկերացումը: Ուխտի այս խորհրդանիշը Երուսաղեմ տեղափոխելու հայտարարված նպատակը այն էր, որ Աստված ընտրել էր Իր անունը դնել Երուսաղեմում, և Նրա անունը կապված է Նրա խանդի հետ, որն էլ

կապված է Նրա խանդոտ դատաստանի հետ մինչև չորրորդ սերունդը:

Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ Տերը հաղթական եկեղեցին կբարձրացնի բոլոր բլուրներից ու լեռներից վեր, և հեթանոսները պիտի ասեն. «Եկե՛ք, գնանք Աստծո տունը»:

Եվ պիտի լինի վերջին օրերում, որ Տիրոջ տան լեռը կհաստատվի լեռների գագաթին, և պիտի բարձրանա բլուրներից վեր, և բոլոր ազգերը պիտի հոսեն դեպի նա: Եվ շատ ժողովուրդներ պիտի գնան ու ասեն. Եկե՛ք, և բարձրանանք Տիրոջ լեռը, Հակոբի Աստծու տունը. և Նա պիտի սովորեցնի մեզ Իր ճանապարհներից, և մենք պիտի ընթանանք Իր շավիղներով. որովհետև Միոնից պիտի դուրս գա օրենքը, և Տիրոջ խոսքը՝ Երուսաղեմից: Եսայիա 2:2, 3.

Տիրոջ խոսքը դուրս է գալիս Երուսաղեմից, որովհետև այնտեղ է, որ Նա ընտրեց դնել Իր «անունը»: Մովսեսի հետ «Տերը իջավ ամպի մեջ, և այնտեղ կանգնեց նրա հետ, և հռչակեց Տիրոջ անունը: Եվ Տերը անցավ նրա առջևից և հռչակեց,

Տերը, Տեր Աստուածը, ողորմած եւ գթառատ, երկայնամիտ, եւ առատ՝ բարութեամբ ու ճշմարտութեամբ, որ ողորմութիւն է պահում հազարաւորների համար, ներում է անօրէնութիւնը, յանցանքը եւ մեղքը, բայց բնաւ անպատիժ չի թողնում մեղաւորին. հայրերի անօրէնութիւնը հատուցանում է որդիների վրայ, եւ որդիների որդիների վրայ՝ մինչեւ երրորդ եւ չորրորդ սերունդ: Ելք 34:6, 7.

Նրա «անունը» Նրա բնավորությունն է, և Աստծո բնավորությունը խորապես բարդ է և խորապես պարզ: «Աստված սեր է»՝ Նրա բնավորությունը կատարելապես, սակայն պարզ կերպով արտահայտված է: Աբրամի ուխտի «դատաստանի չորրորդ սերնդի» ճշմարտությունը «տող առ տող» ընդլայնվեց երկրորդ պատվիրանի՝ մինչև չորրորդ սերունդ հասնող հավելյալ լույսով: Այնուհետև Մովսեսի փորձառությունը ընդարձակում է չորրորդ սերնդի՝ Աստծո բնավորության հետ ունեցած կապի լույսը՝ ավելացնելով Նրա խանդի լույսը: Ներշնչանքը բնավորությունը սահմանել է որպես «մտքերի և զգացումների միավորում», սակայն ներշնչանքը մեզ նաև հայտնել է, որ մեր մտքերը Աստծո մտքերի պես չեն: Նրա բնավորությունը Նրա մտքերի և զգացումների միավորումն է, և Նրա բնավորությունն այնքան շատ երեսակներ ունի, որոնք վեր են մեր պարզ մարդկային մտքերից ու զգացումներից, որ տարբերությունն այն է, որ Նրա մտքերը երկրի նկատմամբ այնքան բարձր են, որքան երկինքն է բարձր:

Քանզի իմ խորհուրդները ձեր խորհուրդները չեն, և ձեր ճանապարհները իմ ճանապարհները չեն, ասում է Տերը: Քանզի ինչպես երկինքները բարձր են երկրից, այնպես էլ իմ ճանապարհները բարձր են ձեր ճանապարհներից, և իմ խորհուրդները՝ ձեր խորհուրդներից: Եսայիա 55:8, 9.

Ուրեմն, ահա մարդկային մի միտք՝ խորհրդածելու համար. եթե Աստծո բնավորությունը ներկայացված է Նրա անունով, ապա Աստծո անվան յուրաքանչյուր դրսևորում Նրա բնավորության դրսևորումն է: Հուդայի ցեղի Առյուծը կնքում և ապակում է Իր մարգարեական Խոսքը, Պաղմոնին Խորհուրդների Զարմանահրաշ Համարիչն է, Ով նաև ցամաքած երկրից ելնող Արմատն է, և նաև այրվող մորենին, հրե

այոնը, Միքայել հրեշտակապետը, և այսպես շարունակ, և այսպես շարունակ: Աստծո բնավորության հատկությունները, ինչպես ներկայացված են Նրա զանազան անուններով, անվերջ են: «Մարդկային միտքը՝ խորհրդածելու համար», սա է. Աստծո բնավորության բոլոր այն բազմազան արտահայտությունների մեջ, որոնց մասին հայտնի է, թե գոյություն ունեն, ի՞նչ նշանակություն ունի այն, որ Աբրամի հետ եռամաս ուխտի ընթացքի հենց առաջին ուխտական քայլում «չորրորդ սերնդի դատաստանը» ուխտի հիմնարար հայտարարությունն է, և որ այն արտացոլում է Նրա անունը:

Եվ ասաց Աբրամին. «Անշուշտ իմացիր, որ քո սերունդը օտար կլինի մի երկրում, որ իրենցը չէ, և նրանց կծառայի. և նրանք պիտի նեղեն նրանց չորս հարյուր տարի: Եվ այն ազգին, որին նրանք պիտի ծառայեն, Ես պիտի դատեմ. և դրանից հետո նրանք պիտի ելնեն մեծ ունեցվածքով: Իսկ դու խաղաղությամբ պիտի գնաս դեպի քո հայրերը. պիտի թաղվես բարի ծերության մեջ: Բայց չորրորդ սերնդում նրանք պիտի վերադառնան այստեղ, որովհետև ամորհացիների անօրենությունը դեռ լիացած չէ»: Ծննդոց 15:13–16.

Աստծո՝ որպես մարդկանց և ազգերի Դատավորի բնավորությունը մարդկանց համար նախատեսում է փորձության մի շրջան, որը ներկայացված է չորս սերունդներով: Աստված Դատավոր է, Նա ողորմած է, Նա համբերատար է, և մարդկանց ու ազգերի դատաստանը ավարտին է հասցնում չորրորդ սերնդում: Ընտրված ժողովրդի հետ Իր ուխտի մեջ Աստծո հիմնարար հայտարարությունը ներառում է չորրորդ սերնդի դատաստանը: Ինչպես առաջին հրեշտակի լուրը կրում է երեք առանձին հրեշտակների լուրերից յուրաքանչյուրի բոլոր բնութագրերը, այնպես էլ Աբրամի ուխտի առաջին քայլը կրում է ամբողջ եռակի ուխտի բնութագրերը: Աստծո անունն այն է, որ Նա ողորմած Դատավորն է, որ դատում է չորրորդ սերնդում: Ընտրված ժողովրդի ուխտի պատմության յուրաքանչյուր հաջորդ քայլ կառուցվում է այդ հիմքի վրա:

Երբ Հովելի գիրքը տեղադրվում է կեսգիշերյան աղաղակի արթնացման մեջ՝ հինգերորդ համարում, և «նոր գինին» «կտրվում է» նրանց բերաններից, ընտրված ուխտյալ ժողովրդի այդ վերջին ուխտային բաժանման նախաբանը ուխտի այն հիմնարար պատգամն է, որը ներկայացնում է ուխտյալ ժողովրդի ապստամբությունը, և ապա ցույց է տալիս, որ նրանք «կտրվում են»՝ որպես չորրորդ սերնդում իրականացված բան: Նրանք «կտրվում են», որովհետև չեն հասկացել ուխտի հիմնարար պատգամը:

Ծննդոց տասնհինգի չորս համարներում արտահայտված ուխտի այդ հիմնարար պատգամը չափման եղեգն է՝ դատաստանի այն գիծը, որը գործադրվում է, երբ վերջին օրերում ուխտի գազաթաքարի պատգամը ներկայացվում է որպես «նոր գինի»: «Նոր գինու» «կտրվելուն» առնչվող ծանրությունը, որը կապված է Եփրեմի հարբեցողների արթնացման հետ, միայն այն ժամանակ է իսկապես հասկացվում, երբ այն դիտվում է որպես ապստամբ ընտրյալ ժողովրդի վերջին՝ չորրորդ սերնդի դեմ ուղղված դատաստանի հռչակման համատեքստում՝ վերջին անձրևի փորձության ժամանակահատվածում:

Ծննդոց գրքի տասնյոթերորդ գլխում մենք գտնում ենք Աբրահամի հետ հաստատված եռակի ուխտի երկրորդ քայլը.

Եվ Աստված ասաց Աբրահամին. «Ուրեմն դու պիտի պահես Իմ ուխտը՝ դու և քեզնից հետո քո սերունդը՝ իրենց սերունդների մեջ: Մա է Իմ ուխտը, որ պիտի պահեք Իմ և ձեր միջև, և քեզնից հետո քո սերնդի միջև»:

Ձեզանից ամեն արու զավակ պիտի թլփատվի: Եվ դուք պիտի թլփատեք ձեր անթլփատ մաշկը, և դա պիտի լինի ուխտի նշան իմ և ձեր միջև: Եվ ութ օրական եղածը պիտի թլփատվի ձեզանում, ձեր սերունդների մեջ ամեն արու զավակ՝ թե տանը ծնվածը, թե օտարագգուց արծաթով գնվածը, որը քո սերնդից չէ: Քո տանը ծնվածն էլ, քո արծաթով գնվածն էլ անպատճառ պիտի թլփատվեն. և իմ ուխտը պիտի լինի ձեր մարմնի մեջ՝ որպես հավիտենական ուխտ: Իսկ այն անթլփատ արուն, որի անթլփատ մաշկը թլփատված չէ, այդ անձը պիտի կտրվի իր ժողովրդից. նա խախտել է իմ ուխտը: Ծննդոց 17:9–14.

Երկրորդ քայլը տալիս է «կտրված լինելու» խորհրդանշանի երկրորդ վկայությունը: «Կտրված» թարգմանված բառը իր արմատն ունի այն կենդանիների մեջ, որոնք Աբրամը տասնհինգերորդ գլխում երկու կես արեց, և այդ հատվածում յուրաքանչյուր անթլփատ պիտի «կտրվի» ուխտից: Ուխտի պատմության մեջ թլփատությունը փոխարինվեց մկրտությամբ, որտեղ Քրիստոսը հաստատում էր հենց այս ճշմարտությունները, և այս պատճառով՝ Նա, որպես մեր օրինակ, հարություն առավ ութերորդ օրը:

Այդ նշանը պետք է կատարվեր ութերորդ օրը, ինչպես ներկայացված է տապանում՝ եղած ութ հոգիներով: Երկրորդ փուլում է ներկայացվում տեսողական փորձությունը՝ լինի դա Իսրայելի ընտրությունը Հեզաբելի մարգարեների և Եղիայի միջև՝ նախքան Եղիայի կողմից իրականացված դատաստանը, թե Դանիելի, Սեդրաքի, Միսաքի և Աբեղնագովի դեմքի տեսքի՝ թագավորի կերակուրն ուտողների համեմատ ավելի գեղեցիկ և պարարտ երևալը. երկրորդ փորձությունը տեսողական է: Թլփատությունը կյանքի նշան է, և տապանի վրա եղած ութ հոգիները ներկայացնում են նրանց, ովքեր ապրեցին, ի հակադրություն նրանց, ովքեր մահացան:

Քրիստոսի պատմության մեջ, երբ ուխտի նշանը անցում կատարեց դեպի մկրտություն, Պողոս առաքյալը գործածեց հենց այս համարների ուխտի պատմությունը՝ ուխտի պատմության մեջ եղած մեծ շրջադարձը ցույց տալու համար: Նա օգտագործեց թլփատության մեջ կտրված մարմինը՝ որպես մարդուն աստվածության հետ ունեցած հարաբերության խորհրդանիշ, և որպես մարդու ստորին բնության խորհրդանիշ՝ մարդու բարձրագույն բնության հետ ունեցած հարաբերության մեջ: Պողոսը ուսուցանում էր իր աշակերտներին՝ գործադրելով Աստծո մարգարեական Խոսքը, և նրա նպատակը՝ որպես «ընտրված մեկը» (ինչպես նրա անունը՝ Սավուդ, նշանակում է), այն էր, որ ցույց տա ուխտի պատմության մեջ եղած մեծ շրջադարձը, որը ներկայացված էր բառացի Իսրայելից դեպի հոգևոր Իսրայել անցումով՝ որպես Աստծո ուխտի ժողովուրդ: Իրեն հանձնարարված գործն իրագործելիս նա իր մարգարեական պատգամը ներկայացրեց ուխտի պատմության համատեքստում:

Ծննդոց տասնյոթերորդ գլուխը ներկայացնում է հիմնարար ուխտի երեք քայլերից երկրորդը, որոնք իրենց օմեգայական կատարումն են գտնում Հայտնություն

տասնչորսի երեք հրեշտակների մեջ: Երկրորդ քայլը ներկայացված է թլփատության նշանով, որը նախատիպավորում է Աստծո կնիքը հարյուր քառասունչորս հազարի վրա, որոնք դրոշն են, որը ներկայացնում է տեսանելի փորձությունը: Երեք հրեշտակները Աբրահամի ալֆայական ուխտի օմեգան են: Աբրահամի համար երրորդ քայլը քսաներկուերորդ գլուխն էր:

Եվ Տիրոջ հրեշտակը երկրորդ անգամ երկնքից կանչեց Աբրահամին և ասաց. «Ինձանով եմ երդվել,— ասում է Տերը,— որովհետև դու արեցիր այս բանը և չխնայեցիր քո որդուն՝ քո միածին որդուն, օրհնելով պիտի օրհնեմ քեզ, և բազմացնելով պիտի բազմացնեմ քո սերունդը երկնքի աստղերի պես և ծովի ավի ավազի պես, և քո սերունդը պիտի ժառանգի իր թշնամիների դարպասը. Եվ քո սերնդով պիտի օրհնվեն երկրի բոլոր ազգերը, որովհետև դու հնազանդվեցիր Իմ ձայնին»: Ծննդոց 22:15–18.

Գլխի առաջին համարը ասում է. «Եվ եղավ այս բաներից հետո, որ Աստված փորձեց Աբրահամին և ասաց նրան. Աբրահա՛մ. և նա ասաց. Ահա ես»: Աստված փորձեց Աբրահամին՝ այդպիսով մատնանշելով վերջին փորձությունը՝ նախքան ուխտի երրորդ հոչակումը: Երբ Աբրահամը հաղթահարեց այդ փորձությունը, այդժամ ներկայացվեցին Աբրահամի եռակի ուխտի վերջին չորս համարները: Քանի որ Աբրահամը «հնազանդվեց» Աստծո ձայնին, որը այս հատվածում Նրա «ուխտի ձայնն» է, Աբրահամը պիտի օրհնվեր որպես ազգերի հայր: Երրորդ հրեշտակը փորձություն է, որը, Աբրահամի նման, ներկայացնում է բնավորությունը ցուցադրող մի փորձություն, իսկ բնավորությունը հիմնված է այն բանի վրա, թե արդյոք դու հավատում ես Աստծուն, ինչպես Աբրահամը, թե ոչ: Նրանք, ովքեր կհաղթահարեն փորձությունը, ինչպես Աբրահամը, պիտի գործածվեն՝ հավաքելու աշխարհի բոլոր ազգերին: Երեք գլուխներից վերցված այդ տասնյոթ համարները բնորոշում են Աստծո և ընտրյալ ժողովրդի միջև եղած ուխտը, և այդպիսով ներկայացնում են ընտրյալ ժողովրդի ուխտի պատմության ալֆան, և այդպիսով այդ համարները նաև ներկայացնում են ուխտի պատմության օմեգան, ինչպես այն ներկայացված է հարյուր քառասունչորս հազարի բարձրացմամբ:

Մեզանից քանի՞սը տուն կամ փոխադրամիջոց կգնեին՝ նախապես չուսումնասիրելով պայմանագրի պայմանները: Լաոդիկեացի Յոթերորդ օրվա ադվենտիստներից քանի՞սը գիտեն, որ Աստծո հետ իրենց ուխտային պայմանագրի հենց առաջին պայմանը բաղկացած է նրանից, որ Աստված Իրեն նույնացնում է որպես ողորմած Աստված, որ դատաստան է անում մինչև չորրորդ սերունդը: Ողբերգությունն այն է, որ նրանք չգիտեն Միլլերական պատմության հիմնարար ճշմարտությունները, և չեն էլ գիտեն իրենց դավանած ուխտային հարաբերության հիմնարար ճշմարտությունները, և դրա պատճառով նրանք, ինչպես հին Իսրայելը, չգիտեն իրենց այցելության ժամանակը: Այցելության այդ ժամանակահատվածի ավարտը, որ սկսվել էր 9/11-ին, այն ժամանակն է, երբ նրանք կեսգիշերին արթնանում են՝ միայն հասկանալու համար, որ կտրված են:

Մենք կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

«Ապրիլի 18-ին, ինձ առջևից անցած փլուզվող շենքերի տեսարանից երկու օր անց, ես գնացի Լոս Անջելեսի Քարր Սթրիթ եկեղեցում նշանակված հանդիպումը

կատարելու: Երբ մոտենում էինք եկեղեցուն, լսեցինք թերթավաճառ տղաների աղաղակը. «Սան Ֆրանցիսկոն երկրաշարժից կործանվեց»: Ծանր սրտով կարդացի այդ սարսափելի աղետի մասին առաջին շտապ տպագրված լուրը»:

«Երկու շաբաթ անց, դեպի տուն վերադառնալու մեր ճանապարհին, մենք անցանք Սան Ֆրանցիսկոյով և, կառք վարձելով, մեկուկես ժամ անցկացրինք՝ դիտելով այն ավերածությունը, որ գործվել էր այդ մեծ քաղաքում: Շենքերը, որոնք համարվում էին աղետից պաշտպանված, ընկած էին ավերակների մեջ: Որոշ դեպքերում շենքերը մասամբ խրվել էին գետնի մեջ: Քաղաքը ներկայացնում էր մարդկային հանճարի անգործության սուսկալիագույն պատկերը՝ հրակայուն և երկրաշարժադիմացկուն կառույցներ ստեղծելու գործում»:

«Իր մարգարե Սոփոնիայի միջոցով Տերը հստակեցնում է այն դատաստանները, որ պիտի բերի չարագործների վրա. «Լիովին պիտի բնաջնջեմ ամեն ինչ երկրի երեսից, ասում է Տերը: Պիտի բնաջնջեմ մարդուն և անասունին. պիտի բնաջնջեմ երկնքի թռչուններին և ծովի ձկներին, և գայթակղության առիթները ամբարիշտների հետ միասին. և պիտի վերացնեմ մարդուն երկրի երեսից, ասում է Տերը»:

«Եվ պիտի պատահի Տիրոջ զոհաբերության օրը, որ Ես պիտի պատժեմ իշխաններին, թագավորի որդիներին և բոլոր նրանց, որ օտարազգեստ հանդերձներ են կրում: Նույն օրը պիտի պատժեմ նաև բոլոր նրանց, որ շեմի վրայով են ցատկում, որոնք իրենց տերերի տները լցնում են բռնությամբ և նենգությամբ...»

«Եվ պիտի լինի այն ժամանակ, որ Ես ճրագներով պիտի խուզարկեմ Երուսաղեմը և պիտի պատժեմ այն մարդկանց, որ նստել են իրենց տականքի վրա, որոնք իրենց սրտում ասում են. Տերը ո՛չ բարիք պիտի անի, ո՛չ էլ չարիք: Ուստի նրանց ունեցվածքը պիտի դառնա ավար, և նրանց տները՝ ամայություն. նրանք նաև պիտի շինեն տներ, բայց դրանցում չեն բնակվելու, և պիտի տնկեն այգիներ, բայց դրանց գինին չեն խմելու:»

«Տիրոջ մեծ օրը մոտ է, մոտ է և շատ է շտապում, նույնիսկ Տիրոջ օրվա ձայնը. այնտեղ հզորը դառնապես պիտի աղաղակի: Այդ օրը բարկության օր է, նեղության և տագնապի օր, ավերման և ամայացման օր, խավարի և մռայլության օր, ամպերի և թանձր խավարի օր, փողի և ահագանգի օր՝ ընդդեմ պարսպապատ քաղաքների և ընդդեմ բարձր աշտարակների: Եվ Ես նեղություն պիտի բերեմ մարդկանց վրա, և նրանք պիտի գնան կույրերի պես, որովհետև մեղանչել են Տիրոջ դեմ. և նրանց արյունը պիտի թափվի փոշու պես, և նրանց մարմինը՝ աղբի պես: Ո՛չ նրանց արծաթը և ո՛չ էլ նրանց ոսկին պիտի կարողանան ազատել նրանց Տիրոջ բարկության օրը, այլ ամբողջ երկիրը պիտի խժովի Նրա նախանձախնդրության կրակով, որովհետև Նա շուտափույթ վախճան պիտի բերի երկրի բոլոր բնակիչների վրա»: Սոփոնիա 1:2, 3, 8–18:

«Աստված այլևս չի կարող երկար համբերել: Արդեն իսկ Նրա դատաստանները սկսել են իջնել որոշ վայրերի վրա, և շուտով Նրա նշանավոր անբարյացակամությունը կզգացվի այլ վայրերում ևս:»

«Կլինի իրադարձությունների մի շարք, որ կհայտնի, թե Աստված է իրավիճակի՝ Տերը: Ճշմարտությունը կհռչակվի հստակ, աներկբա լեզվով: Որպես ժողովուրդ՝ մենք պետք է Տիրոջ ճանապարհը պատրաստենք Սուրբ Հոգու գերիշխան առաջնորդության ներքո: Ավետարանը պետք է տրվի իր մաքրության մեջ: Կենդանի ջրի հոսքը պետք է իր ընթացքի մեջ խորանա և լայնանա: Բոլոր դաշտերում՝ մոտ և հեռու, մարդիկ կկանչվեն արորից և առավել սովորական առևտրական զբաղմունքներից, որոնք մեծապես զբաղեցնում են միտքը, և կկրթվեն փորձառու մարդկանց հետ կապի մեջ: Երբ նրանք սովորեն արդյունավետ աշխատել, ճշմարտությունը կհռչակեն գործությամբ: Աստվածային նախախնամության ամենահրաշալի գործադրությունների միջոցով դժվարության լեռները կհեռացվեն և կնետվեն ծովը: Այն պատգամը, որ այնքան մեծ նշանակություն ունի երկրի բնակիչների համար, կլսվի և կհասկացվի: Մարդիկ կիմանան, թե ինչ է ճշմարտությունը: Առաջ, և դարձյալ առաջ, գործը կշարժվի, մինչև որ ամբողջ երկիրը նախագգուշացված լինի, և ապա կգա վախճանը»:

«Օրեցօր ավելի ու ավելի ակնհայտ է դառնում, որ Աստծո դատաստաններն աշխարհում են: Կրակով, ջրհեղեղով և երկրաշարժով Նա զգուշացնում է այս երկրի բնակիչներին Իր մոտալուտ գալստյան մասին: Մոտենում է այն ժամանակը, երբ աշխարհի պատմության մեծ ճգնաժամը վրա կհասնի, երբ Աստծո կառավարության մեջ յուրաքանչյուր շարժում կհետևվի լարված հետաքրքրությամբ և անարտահայտելի ահով: Արագ հաջորդականությամբ Աստծո դատաստանները կհետևեն միմյանց՝ կրակ և ջրհեղեղ և երկրաշարժ, պատերազմով և արյունահեղությամբ»:

«Օ՛, եթե ժողովուրդը ճանաչեր իր այցելության ժամանակը: Շատեր կան, որոնք դեռևս չեն լսել այս ժամանակի համար փորձող ճշմարտությունը: Շատեր կան, որոնց հետ Աստծո Հոգին պայքարում է: Աստծո կործանարար դատաստանների ժամանակը ողորմության ժամանակ է նրանց համար, ովքեր հնարավորություն չեն ունեցել իմանալու, թե որն է ճշմարտությունը: Տերը քնքշությամբ պիտի նայի նրանց վրա: Նրա ողորմած սիրտը հուզված է, և Նրա ձեռքը դեռ պարզված է՝ փրկելու, մինչդեռ դուռը փակված է նրանց համար, ովքեր չէին կամենում ներս մտնել»:

«Աստծո ողորմությունը երևում է Նրա երկարատև համբերատարության մեջ: Նա հետ է պահում Իր դատաստանները՝ սպասելով, որ նախագգուշացման լուրը հնչեցվի բոլորին: Ո՛ հ, եթե մեր ժողովուրդը զգար, ինչպես որ պետք է, իրենց վրա դրված պատասխանատվությունը՝ աշխարհին ողորմության վերջին պատգամը տալու համար, ի՛նչ հրաշալի գործ կկատարվեր»:

Վկայություններ, հատոր 9, 94–97: